

На перших мітингах і вічах

Дмитро Павличко

На перших мітингах і вічах,
Коли вставали ми з могил,
Була ти в тлумах чоловічих
Без ореола і без крил.

Та я любив тебе зчорнілу,
Затиснуту в мужів юрбі,
І в мислях не святому ділу
Я присягав, а лиш тобі.

Як жінці, матері, дружині,
Як грішниці і божеству
Відповідав я в тій хвилині –
Навіщо на землі живу.

Я пильно стежив за тобою
І чудом не було мені,
Що ти злетіла над юрбою,
Розкривши крила світляні,

Що ти сипнула із намиста
Зірками й стала в небесах,
Як над Почаєвом Пречиста
З державним прапором в руках.